

1

SOUČASNOST

Olivia. Přišel jsem o ni celkem třikrát. Poprvé kvůli netrpělivosti. Podruhé kvůli tak závažné lži, se kterou se ani jeden z nás nedokázal vyrovnat, a potřetí – když mi ji přebral Noah.

Noah. Je to dobrý člověk. Prověřil jsem si ho. Důkladně. Ovšem klidně by mohl být korunní princ Anglie, a pořád by pro ni nebyl dost dobrý. Olivia je umělecké dílo. Musíte ji umět interpretovat, naučit se vidět krásu pod drsnou slupkou. Když si představím, že s ní dělá to, co já nemůžu, nejradši bych ho mlátil pěstí do obličeje, dokud by z něj nic nezbylo.

Je moje. Vždycky byla, vždycky bude. Posledních deset let běžel každý z nás opačným směrem, ale naráželi jsme na sebe v každé zatáčce. Někdy proto, že jsme se vyhledávali, a někdy nás dohromady svedl osud.

Olivia zosobňuje lásku, která vám poskvírní duši. Nakonec si přejete, abyste žádnou duši neměli, jen abyste tomu kouzlu nepodlehli. Několikrát jsem se ho pokoušel zlomit, ovšem bezúspěšně. V žilách mi proudí víc Olivie než krve.

Právě se na ni dívám, v televizi. Celá sedmdesátidvoupalcová obrazovka je zaplněná Olivíí: černé vlasy,

rozpolcený pohled, tmavě červené nehty bubnují, bubnují do stolu před sebou. Kanál šest informuje o případu. Dobson Scott Orchard, nechvalně proslulý sexuální násilník, který během dvanácti let unesl osm dívek, stanul před soudem... a Olivia ho obhajuje. Zvedá se mi z toho žaludek. Je nad moje chápání, proč ten případ vzala. Možná ji pocit vlastní bezcennosti žene k tomu, aby hájila kriminálníky. Jednou obhajovala mou ženu, které hrozilo dvacet let za mřížemi, a vyhrála. Nyní sedí klidně vedle svého klienta a občas mu něco zašeptá do ucha, zatímco čekají na verdikt poroty. Dopíjím druhého panáka skotské. Nevím, jestli jsem nervózní za Olivii, nebo z ní. Sleduju její ruce – její ruce vám vždycky prozradí, jak se cítí. Přestane bubnovat prsty a sevře je. Její drobné pěsti leží na okraji stolu, jako kdyby tam byly přikované. Naskytne se mi pohled na její snubní prsten. Naleju si dalšího panáka a lahev odhodím stranou. Televize se vrátí do studia, kde reportér hovoří o pouhých šesti hodinách, během kterých porota rokovala – a co to nejspíš znamená pro verdikt. Najednou sebou trhne, jako kdyby se lekl. *Porota se vrací do síně, kde soudce za chvíli přečte rozsudek. Výsílání se přenese do budovy soudu.*

Zpozorním a lokty se opřu o kolena. Začnu si podupávat nohama – zlozvyk z nervozity – kéž bych měl ještě jeden lok skotské. Celá soudní síň je na nohou. Dobson se nad Olivii doslova tyčí. Vypadá vedle něj jako malá porcelánová panenka. Má na sobě modrou, hedvábnou blůzu – můj oblíbený odstín. Vlasy má sepnuté dozadu, ovšem několik pramenů jí padá do tváře. Je tak nádherná; sklopím hlavu, abych zahnal vzpomínky. Přesto se vynoří. V každé z nich dominují její vlasy, dlouhé a nezkrotné. Vidím je na svém polštáři, ve svých rukou a v bazénu, kde jsem ji poprvé polí-